

Sygn. akt **II AKa 112/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisław Stankiewicz
Sędziowie:	SA Stanisław Kucharczyk SA Piotr Brodniak (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2013 r. sprawy

P. I.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 4 kwietnia 2013 r., sygn. akt III K 294/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II AKa 112/13

UZASADNIENIE

P. I. został skazany wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 9 sierpnia 1997 r., sygn. akt VI K 928/97, za czyn z art. 205 § 1 dkk., popełniony w dniu 15 marca 1996 r., za który wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat, oraz wymierzono na podstawie art. 36 § 3 dkk grzywnę w wysokości 1000 zł z zamianą w razie jej nieuiszczenia na 50 dni zastępczej kary pozbawienia wolności; postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 17 listopada 2000 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 26 października 1999 r., sygn. akt XIV K 767/99, za dwa czyny z art. 190 § 1 kk, popełnione 5 maja 1999 r., na kary grzywny po 80 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka, które to połączone w karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

3. Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 10 kwietnia 2000 r., sygn. akt XIV K 46/00, za czyn z art. 13 § 1 kk. w zw. z art. 279 § 1 kk., popełniony w dniu 3 stycznia 1999 r., za który wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 19 maja 2000 r., sygn. akt XIV K 218/00, za czyn z art. 279 § 1 kk., popełniony w dniu 3/4 grudnia 1999 r., za który wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda;

5. Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 grudnia 2000 r., sygn. akt V K 976/99, za czyn z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, popełniony w dniu 28 października 1998 r., za który orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności;

wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 16 sierpnia 2001 r., sygn. akt XIV K 212/01, połączone wyroki opisane w punktach 3, 4, 5 oraz umorzono postępowanie w zakresie wyroku opisanego w punkcie 1;

6. Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 12 sierpnia 2002 r., sygn. akt II K 282/02, za czyn z art. 242 § 2 kk., popełniony w dniu 8 czerwca 2001 r., za który orzeczono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

7. Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 23 maja 2007 r., sygn. akt IV K 361/07, za czyn z art. 278 § 1 kk. w zw. z art. 64 § 1 kk., popełniony w dniu 6 marca 2007 r., za który orzeczono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

8. Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 kwietnia 2009 r., sygn. akt III K 108/08, za czyn z art. 280 § 2 kk. w zb. z art. 158 § 1 kk. w zb. z art. 157 § 2 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 64 § 1 kk., popełniony w dniu 25 września 2007 r., za który orzeczono karę 5 lat pozbawienia wolności;

9. Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 maja 2010 r., sygn. akt III K 283/07, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 października 2010 roku, sygn. akt II AKa 141/10, za czyny z art. :

- 197 § 3 kk., popełniony w nocy z 1 na 2 lutego 2007 r., za który orzeczono karę 4 lat pozbawienia wolności;

- 280 § 1 kk., popełniony w dniu 26 lipca 2007 r., za który orzeczono karę 4 lat pozbawienia wolności, za które to czyny orzeczono karę łączną 5 lat pozbawienia wolności;

wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 sierpnia 2012 r., sygn. akt III K 159/12, połączone:

- wyroki opisane w punktach 7 i 9 (czyn 1) i wymierzono karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

- wyroki opisane w punktach 9 (czyn 2) oraz 8 i wymierzono karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;

- umorzono postępowanie co do wyroków opisanych w punktach 1, 3, 4 i 5;

10. Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 czerwca 2012 r., sygn. akt III K 239/10, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. akt II AKa 194/12, za czyn z art. 158 § 3 kk w zb. z art. 159 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony 1/2 lutego 2007 r., na karę 8 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2013 r., wydanym w sprawie III K 294/12:

I. stwierdził, iż kara łączna 4 lat pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 sierpnia 2012 r., sygn. akt III K 159/12 oraz kara łączna 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 16 sierpnia 2001 r., sygn. akt XIV K 212/01 utraciły moc;

II. na podstawie art. 85 kk i 86 § 1 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi:

- w punkcie 3 oraz 5 i wymierzył P. I. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności;

- w punkcie 9, za czyn 1 oraz wyrokami opisanymi w punktach 7 oraz 10 i wymierzył skazanemu karę łączną 10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. w pozostałym zakresie wyroki pozostawił do odrębnego wykonania;

IV. na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie co do połączenia wyroków opisanych w punktach 1, 2, 4, 6, a na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 kpk co do wyroków opisanych w punktach 8 i 9 w zakresie kary wymierzonej za czyn 2;

Nadto Sąd Okręgowy rozstrzygnął o wynagrodzeniu z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, a także o kosztach sądowych.

Apelację od wyroku, w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w jego punkcie II tiret drugi, wywiódł obrońca skazanego.

Apelujący zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej we wskazanym zakresie kary łącznej 10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności będącą efektem niezastosowania przez Sąd zasady absorpcji.

Formułując ten zarzut obrońca skazanego wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i orzeczenie kary łącznej w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności, ewentualnie, o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna.

Dokonując takiej oceny skargi na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, iż w realiach analizowanej sprawy zaistniały dwa realne zbiegi przestępstw stwarzające podstawę do wydania wyroku łącznego. Jednocześnie, w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, ów Sąd bezbłędnie opisał, zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe uwarunkowania charakteryzujące wspomniane przestępstwa, a także wskazał elementy, które zaważyły na wymiarze kar orzeczonych za poszczególne zbiegi. Czyniąc to spostrzeżenie trzeba natomiast zaakcentować, że elementy te, w przypadku obu zbiegów nie do końca są tożsame, a odmienne w tym zakresie stanowisko skarżącego zdaje się wynikać ze zbyt pobieżnej lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Treść tego dokumentu nie pozostawia bowiem wątpliwości, że bliskie związki czasowe pomiędzy przestępstwami oraz ich różnorodny charakter to nie jedyne okoliczności, które determinowały wysokość kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec P. I.. Aby nie być gołosłownym należy zaś przypomnieć, że w przypadku kary będącej konsekwencją pierwszego zbiegu przestępstw, Sąd meriti, poza wspomnianymi okolicznościami, w polu widzenia miał również i to, że na ów zbieg składają się jedynie dwa przestępstwa i to takie, za które wcześniej wymierzono skazanemu kary w stosunkowo niewielkiej wysokości. Nadto, określając stopień dolegliwości w ramach omawianego zbiegu przestępstw, Sąd pierwszej instancji uwzględnił także fakt, że związane z tymi przestępstwami kary jednostkowe zostały już wykonane.

Natomiast kształtując wymiar kary za drugi zbieg przestępstw, Sąd Okręgowy zwrócił również uwagę, że w tym przypadku łączeniu podlegały kary orzeczone za trzy przestępstwa, przy czym dwie z nich, to jest kary 4 i 8 lat pozbawienia wolności, posiadają długoterminowy charakter. A zatem, w obliczu zaprezentowanych uwarunkowań, ewidentnym nadużyciem jest twierdzenie apelującego, że okoliczności, które zadecydowały o wymiarze obu kar łącznych orzeczonych wobec skazanego są identyczne. Ich, mimo wszystko, różna specyfika sprawia, że zastosowanie przez Sąd orzekający zasady pełnej absorpcji przy kształtowaniu wysokości pierwszej z kar i zasady asperacji przy wymiarze drugiej, było jak najbardziej uzasadnione. Wyrażając ten pogląd trzeba bowiem zdać sobie sprawę z tego, że przestępstwa, które zostały przypisane P. I. wyrokami Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 maja 2010 r., sygn. akt. III K 283/07 oraz z dnia 29 czerwca 2012 r., sygn. akt III K 239/10 odznaczają się dużym ciężarem

gatunkowym. Istotny, z punktu widzenia wymiaru kary łącznej, charakter tej okoliczności powoduje z kolei, że bliski związek temporalny pomiędzy wspomnianymi przestępstwami nie może stanowić dla niej wystarczającej przeciwwagi i w efekcie, przy kształtowaniu tej kary, nie może skutkować zastosowaniem zasady absorpcji. Urzeczywistnienie tej reguły doprowadziłoby bowiem do tego, że kwestionowana przez apelującego kara utraciłaby swój ogólnoprewencyjny i wychowawczy charakter. W aktualnym wymiarze zachowuje zaś ona te właściwości, a przekonania o słuszności tej tezy nie mogą też zmienić uwagi skarżącego traktujące na temat prawidłowo ustalonego przez Sąd meriti stosunku skazanego wobec popełnionych przestępstw oraz dotychczasowego trybu życia. To, że jest on mało krytyczny jednoznacznie przecież wynika z opinii o skazanym znajdującej się na karcie 44 akt niniejszej sprawy. Co prawda do treści tej opinii nie przystaje ta autorstwa kapelana więziennego (k. 48), niemniej jednak istnienie takiego stanu rzeczy wcale nie dyskwalifikuje wniosku jaki w omawianej materii sformułował Sąd Okręgowy. Rację ma bowiem ów Sąd, że opinia z zakładu karnego oparta jest o kompleksową i co istotne, codzienną ocenę zachowania skazanego w warunkach izolacji, a co za tym idzie w sposób wszechstronny i najbardziej miarodajny odzwierciedla jego postawę.

Podsumowując stwierdzić więc należy, że kwestionowana w apelacji kara jest niczym innym jak prostą konsekwencją wszystkich, a więc zarówno podmiotowych, jak i przedmiotowych okoliczności tworzących realia rozpoznawanej sprawy. Innymi słowy, kara ta jest sprawiedliwa i wyważona, a ukształtowanie jej przez Sąd pierwszej instancji na poziomie 10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności gwarantuje, że spełni ona swe cele, tak w zakresie społecznego, jak i indywidualnego oddziaływania.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie wynagrodzenia z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym zapadło na podstawie § 2 ust. 3 i § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Zważywszy na długoterminowy charakter kary orzeczonej wobec P. I., Sąd Apelacyjny zwolnił go z obowiązku ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym. Rozstrzygnięcie w tej materii zapadło w oparciu o przepis art. 624 § 1 kpk i art. 634 kpk.